

Rotary har blitt over 100 år. En prest som heter Ole Sæverud hevdet med stor kraft at ingen organisasjon skulle ha lov til å bli mer enn 100 år gammel. Da har den utspilt sin rolle og er ikke klar over det selv, men eksisterer bare fordi den har eksistert så lenge! Jeg har budt meg skamløst fram for å holde noe som president Anders har kalt "Njåls hjørne" dette Rotaryåret. Tanken er å filosofere litt om Rotary, hva det er og hva som er hensikten med å være med. Har vi noen eksistensberettigelse etter så lang tid, eller finnes vi bare fordi vi er blitt så store? Kall det gjerne litt Rotaryopplysning med en personlig vri!

Hvorfor det, egentlig?

Som prest kommer jeg i kontakt med mange mennesker – uten at jeg nødvendigvis vil si at jeg blir kjent med dem. Kona lurte av og til på hvem jeg hilser på i byen – det er ikke alltid jeg vet det selv, det er vel noen fra en begravelse eller dåp eller vielse! Presten kommer til å kjenne mange mennesker, men får kanskje ikke så mange venner.

Sånn var det i Sigdal, bygda hvor jeg var prest på 80-tallet. Jeg gjorde mitt beste for å komme ut av den relativt beskjedne kristelige rammen og prøvde å henge med i forskjellige miljøer. Men det var først i 1984 at det ble noe fart i sakene. På vinteren ble jeg spurt om å bli med på å starte opp en ny klubb – en Rotaryklubb – i bygda. Vi som ble spurt, visste lite om hva det dreide seg om, men vi møtte opp for å få mer greie på hva det var. Det var for det første spennende å se hvilke andre som var invitert med, og så var det interessant å høre hva det dreide seg om. Det var folk fra Modum og fra Flesberg som fortalte oss hva Rotary var, og de var så begeistret at det var all grunn til å bli mistenksom. Hva var egentlig dette for noe? Fra min egen sammenheng vet jeg jo at det er gjerne de nyfrelste som er aller mest begeistret! Det var derimot mer sindige folk fra Drammen og der omkring som virkelig kunne forklare for oss hva Rotary handlet om.

Det var flere ting vi lurte på. For det første dette med frammøtet – hver eneste uke hørtes veldig mye ut. Og så bare en time – skulle vi ødelegge en hel kveld med et lite møte på en time? Lions møttes en gang i måneden, og det fikk klare seg – men så holdt de til gjengjeld på hele kvelden. Og ikke bare var det møteplikt, men lovene sa også at dersom man var borte fra fire møter etter hverandre uten gyldig grunn, så var man faktisk ute av klubben! Måtte vi ha med melding hjemmefra, kanskje?

Og hva var egentlig hensikten med Rotary? Hvorfor skulle vi starte en sånn klubb, og hvorfor skulle akkurat jeg bli med? Var det litt fint? Var det de betydningsfulle mennene i bygda som skulle komme sammen på denne måten? Og hva skulle vi egentlig bedrive på disse møtene?

Enden på visa ble at vi startet opp 18. juni 1984 – med smoking og høy sigarføring – og vi så litt forundret på hverandre og lurte på: Nå er vi organisert – men hva skal vi, egentlig?

En av de tingene som hadde vært framme nesten hver gang vi møttes, var: **Hva er egentlig formålet?** Hva skal vi her? Hvorfor skal vi ha en Rotaryklubb?

Jeg tror vi fant ut i løpet av noen få år at det viktigste var ikke at bygda hadde fått en ny klubb, men at vi hadde fått et sted som betydde noe for oss personlig. Og det var lov å gjøre noe som var ok for oss! Å komme på møte hver mandag kveld klokka 8 var ikke noe ork – vi hadde i mange år en frammøteprosent på over 80. Og den som ikke kunne komme, sendte beklagelse med en kamerat eller ringte til presidenten eller sekretæren. Og det i ei bygd hvor det var over 5 mil mellom øverste og nederste medlem i dalen.

De tingene som kom til å bety noe for oss, og som ble essensen av Rotary for vår del, var **kameratskapet**. Det var hyggelig og viktig å være sammen, også på et par rotaryfester i året, med god mat, dans og stil. Det andre var **yrkesdelen** – vi besøkte hverandres arbeidsplasser og hørte yrkesforedrag og "nytt fra yrket". Og vi besøkte andre interessante arbeidsplasser i

distriktet. Der har jeg hørt om skogbruk, blomkåldyrking, trykkerivirksomhet, kjøkkenindustri og om større foretak som Kellogg's og Hydro. Jeg har lært noe om andre yrker og om hvordan man tenker for å holde en høy etisk standard i fjøset og i butikken og på den lille transportbedriften. Det som var vanskeligere for oss, var å holde et fokus på samfunnstjenesten og på det internasjonale aspektet. Men vi visste om det, og vi gjorde så godt vi kunne.

Det er to grunner til at jeg har tatt utgangspunkt i min egen gamle klubb. Den ene er nostalgisk og trist – klubben eksisterer ikke lenger. Noe gikk galt og mange falt fra, og det ble for tungt å drive for de få som var igjen. Den andre grunnen er at det gir meg anledning til å si noe om Rotarys formål, slik jeg ser det, og slik det var fra begynnelsen, da Paul Harris inviterte med seg noen bekjente til en ny slags klubb som vokste veldig raskt. For dem var det to ting som sto i sentrum, som det står i matrikkelen vår: **”Tanken bak etableringen av Rotary var at ledere for forskjellige foretak regelmessig skulle treffes i en kameratslig ånd for å lære hverandre å kjenne, utveksle erfaringer og støtte hverandre i deres bestrebelser på å drive hederlige virksomheter.”**

Tiden har gått, klubber og medlemmer kommer og går, og Rotary er ikke det samme i Gaborone, Botswana som i St. Paul, Minnesota eller i Sigdal og Sandefjord. Men fortsatt trenger vi dette – å møtes i en kameratslig ånd for å lære hverandre å kjenne – å utveksle erfaringer – og hjelpe hverandre til å drive hederlig i våre yrker og bestrebe oss på en etisk grunnholdning.